

Sygn. akt V GC 434/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Andrzejewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2015 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

Syndyka masy upadłości Przedsiębiorstwa Produkcyjno Usługowego (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w P. (nr KRS (...))

przeciwko

(...) Spółce z o.o. w W. (nr KRS (...))

o zapłatę 11.287,00 zł

orzeka:

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki z o.o. w W. na rzecz powoda Syndyka masy upadłości PPU (...) w upadłości likwidacyjnej w P. kwotę 11.287,00 zł (jedenaście tysięcy dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 2.208,90 zł od dnia 01.12.2014 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 6.815,60 zł od dnia 28.12.2014 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 1.162,50 zł od dnia 16.01.2015 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 550,00 zł od dnia 28.11.2014 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 550,00 zł od dnia 13.12.2014 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.982,00 zł, w tym kwotę 2.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

SSR Anna Andrzejewska

poczatek tekstu

[Przewodniczący 00:00:01.146]

...ustnego uzasadnienia orzeczenia Sądu. Uzasadnienie. Powód Syndyk masy upadłości Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowego (...) Spółka Akcyjna w upadłości likwidacyjnej w P. wniósł w dniu 12 czerwca 2015 roku pozew przeciwko pozwanemu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., domagając się zapłaty kwoty 11287 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od następujących kwot: od kwoty 2208 złotych 90 groszy od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 6815 złotych 60 groszy od dnia 19 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 1162 złote 50 groszy od dnia 5 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, od kwoty 550 złotych od dnia 21 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 550 złotych od dnia 8 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty. Wniósł też o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 1 czerwca 2014 roku powód i pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarli umowę dzierżawy. Zgodnie z paragrafem 1 ustęp 1 umowy powód, jako wydierżawiający oświadczył, że jest właścicielem w pełni wyposażonego i funkcjonującego, węzła mobilnego typu S. zlokalizowanego w P. przy Alei (...) i przedmiotowe urządzenie oddaje pozwanemu, jako dzierżawcy w dzierżawę, wraz z terenem bezpośrednio przyległym i garażami. W myśl paragrafu 8 ustęp 1 umowy czynsz dzierżawny, wynosił miesięcznie kwotę 2000 złotych powiększoną o podatek VAT i płatny był do 15 dnia każdego miesiąca z góry, na konto powoda, z tym, że czynsz za kwiecień i maj 2014 roku płatny był w wysokości 1000 złotych netto. Zgodnie z paragrafem 8 ustęp 2 umowy, koszty eksploatacji przedmiotu umowy pokrywać miał pozwany, jako dzierżawca po wystawieniu przez powoda, jako wydierżawiającego faktury VAT obejmującej faktyczne zużycie energii elektrycznej i wody. Nadto pozwany, jako dzierżawca zobowiązany był do zapłaty, co miesiąc kwoty 550 złotych z tytułu podatku od nieruchomości i użytkowania wieczystego. Pozwany wbrew paragrafowi 8 ustęp 1 i 2 umowy nie uregulował czynszu dzierżawnego za listopad w kwocie 2208 złotych i 90 groszy, kosztów zużycia energii elektrycznej za okres od 30 czerwca 2014 roku do 24 listopada 2014 roku w kwocie 6815 złotych 60 groszy, kosztów zużycia wody w kwocie 1162 złote 50 groszy, kwoty 550 złotych z tytułu podatku od nieruchomości wieczystego użytkowania za okres od 1 października 2014 roku do 31 października 2014 roku, kwoty 550 złotych z tytułu podatku od nieruchomości wieczystego użytkowania za okres od 1 listopada 2014 roku do 30 listopada 2014 roku. W związku z brakiem płatności przez pozwanego czynszu dzierżawnego przez okres ponad jednego miesiąca, powód pismem z dnia 27 listopada 2014 roku rozwiązał umowę dzierżawy z dnia 1 czerwca 2014 roku, na podstawie paragrafu 10 ustęp 1 umowy ze skutkiem natychmiastowym i wezwał jednocześnie pozwanego do opróżnienia budynków i opuszczenia terenu, w terminie do 8 grudnia 2014 roku. Oświadczył, że przedmiot dzierżawy został powodowi przez pozwanego wydany. Pismami z dnia 30 marca i 20 kwietnia 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 11287 złotych wraz z odsetkami ustawowymi, z tytułu braku uregulowania wyżej wymienionych należności, jednak wezwania pozostały bez odpowiedzi. Powód wskazał, że pozwany nie kwestionował zasadności roszczenia, ani jego wysokości. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 23 czerwca 2015 roku w sprawie V GNC 561/15 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Sprzeciw od tego nakazu wniosła strona pozwana. Sprzeciw ten, pozwana zaskarżyła w całości, przepraszam, nakaz ten pozwana zaskarżyła w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów ewentualnej reprezentacji według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazała, że nie może zgodzić się z prezentowanym, w uzasadnieniu pozwu z sposobem rozliczenia między stronami umowy, a tym samym nie znajduje przesłanek do utrzymania zaskarżonego nakazu w obrocie prawnym. Podniosła strona pozwana, że wydierżawiła od powoda węzeł mobilny typ S. [? 00:06:39.675]

zlokalizowany w P. przy Alei (...), w celu prowadzenia działalności gospodarczej, polegającej, między innymi na produkcji i sprzedaży betonu. Jednakże dzierżawiony od powoda węzeł nie był przygotowany do działania, co w konsekwencji uniemożliwiło pozwanemu czerpanie pożytku z produkcji betonu. Powołując się na treść artykułu 664 paragraf 1 kodeksu cywilnego, wskazała, że brak właściwego funkcjonowania dzierżawionego węzła, uprawnia ją do żądania odpowiedniego obniżenia czynszu. Ponadto strona pozwana wskazała, że z uwagi na brak produkcji betonu w dzierżawionym węźle, pozwany nie korzystał z mediów, to jest wody i prądu, powoda. Tym samym, zakwestionowała zasadność żądania przez powoda zapłaty kwoty 6815 złotych i 60 groszy. Wnioskowała, że powództwo jest całkowicie bezzasadne. Sąd zważył co następuje. Zgodnie z artykułem 693 paragraf 1 kodeksu cywilnego przez umowę dzierżawy wydierżawiający zobowiązuje się oddać dzierżawcy rzecz do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony

lub nieoznaczony, a dzierżawca zobowiązuje się płacić wydzierżawiającemu umówiony czynsz. Zgodnie z paragrafem 2 tego przepisu czynsz może być zastrzeżony w pieniądzu lub w świadczeniach innego rodzaju, może być również oznaczony w ułamkowej części pożytku. Zgodnie z artykułem 700 kodeksu cywilnego, jeżeli wskutek okoliczności, za które dzierżawca odpowiedzialności nie ponosi i które nie dotyczą jego osoby, zwykły przychód z przedmiotu dzierżawy uległ znacznemu zmniejszeniu, dzierżawca może żądać obniżenia czynszu przypadającego za dany okres gospodarczy. W myśl artykułu 702 kodeksu cywilnego jeżeli w umowie zastrzeżono, że oprócz czynszu dzierżawca będzie obowiązany uiszczać podatki i inne ciężary związane z własnością lub z posiadaniem przedmiotu dzierżawy oraz ponosić koszty jego ubezpieczenia, ustawowe prawo zastawu przysługujące wydzierżawiającemu zabezpiecza również roszczenie wydzierżawiającego względem dzierżawcy o zwrot sum, które z powyższych tytułów zapłacił. Jak wskazuje artykuł 707 kodeksu cywilnego, jeżeli dzierżawca, jeżeli dzierżawa kończy się przed upływem roku dzierżawnego, dzierżawca obowiązany jest zapłacić czynsz w takim stosunku, w jakim pożytki, które w tym roku pobrał lub mógł pobrać, pozostają do pożytków z całego roku dzierżawnego. W niniejszej sprawie pozwana nie zakwestionowała, ani faktu zawarcia przez strony umowy dzierżawy, o treści przedłożonej przez stronę powodową (karta 16 -17 akt sprawy), ani tego, że uiszcza kwot dochodzonych pozwem, wynikających z łączącej strony umowy dzierżawy. Żądanie dotyczyło przy tym okresu, gdy umowa ta jeszcze strony wiązała. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła, że wydzierżawiony węzeł mobilny typu S. nie był przygotowany do działania, co uniemożliwiło pozwanej czerpanie pożytków z produkcji betonu, a w tym celu została zawarta przedmiotowa umowa. Wskazała, że zgodnie z artykułem 664 kodeksu cywilnego brak właściwego funkcjonowania dzierżawionego węzła uprawnia pozwanego do żądania odpowiedniego obniżenia czynszu. Ponadto pozwana nie korzystała z mediów, wody i prądu, więc kwestionuje roszczenia zapłaty 6815 złotych i 60 groszy. Nie skutkowało to jednak, zdaniem Sądu wykreowanie przez pozwanego w stosunku do powoda żadnych roszczeń. Pozwany opisał okoliczności faktyczne uzasadniające, oczywiście, w przypadku faktycznego ich zaistnienia żądanie obniżenia czynszu, jednak, ani przed wytoczeniem przez powoda pozwu o zapłatę czynszu, ani w trakcie postępowania pozwany nie zgłosił do potrącenia, z należnością dochodzoną pozwem, żadnych swoich roszczeń. Nie budzi przy tym wątpliwości, że procesowy zarzut potrącenia musi mieć postać stanowczego i jednoznacznego oświadczenia procesowego. Tak wskazał Sąd Najwyższy, w wyroku z dnia 6 listopada 2009 roku w sprawie I CSK 125/09 które należało podzielić. Takiego zarzutu strona pozwana nie sformułowała. Pozwana nie zaoferowała przy tym żadnych dowodów, nie sformułowała też żadnych wniosków dowodowych celem wykazania stwierdzonych okoliczności faktycznych, z których wywodziła dla siebie korzystne skutki. Tymczasem obowiązek udowodnienia faktów, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy przewiduje artykuł 6 kodeksu cywilnego (ciężar udowodnienia faktów spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne). Jako podstawowy przepis w tym przedmiocie, stosowany w postępowaniu sądowym pozostaje w ścisłym związku i tłumaczony jest w powiązaniu z przepisami kodeksu postępowania cywilnego, normującymi reguły dowodzenia. W procesie cywilnym strony, mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do artykułu 227 kodeksu postępowania cywilnego mogą być przedmiotem dowodu. Bierność strony w zakresie dowodzenia powoduje ujemne następstwa jej pasywnej postawy, bowiem fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają oczekiwanych skutków prawnych, co ostatecznie może oznaczać przegranie procesu. Strona nie może liczyć na to, że Sąd zainicjuje przeprowadzenie dowodów, które mógłby służyć poparciu jej twierdzeń. Faktycznie, działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Z zasady, nie dotyczy to więc przedsiębiorcy, którego profesjonalizm powinien obejmować, także sferę funkcjonowania w obrocie prawnym. W tej sytuacji powództwo, co do żądania należności głównej w całości zasługiwało na uwzględnienie. O odsetkach orzeczono zgodnie z artykułem 481 paragraf 1 kodeksu cywilnego, przyjmując, że wymagalność roszczenia powstała z upływem wskazanych w odpowiednio poszczególnych fakturach i notach księgowych terminach płatności, wynoszących odpowiednio 3 dni w przypadku faktur i 7 dni w przypadku not księgowych. Zgodnie z paragrafem 8 ustęp 2 umowy z dnia 1 czerwca 2014 roku, łączącej strony, termin płatności za zużycie energii elektrycznej i wody następuje po wystawieniu faktury VAT, także umiejscowienie w ustępie 2 paragrafu 8 umowy zobowiązania do comiesięcznego regulowania kwoty 550 złotych, tytułem między innymi użytkownika wieczystego i podatków, nakazuje przyjąć, że termin płatności powinien być liczony od daty wskazanej wystawionej w nocy księgowej i na podstawie tej noty stanowiącej odpowiednik faktury. Skoro w treści faktur określono 3 dniowy termin do zapłaty od daty otrzymania, to dopiero po upływie tego terminu nastąpił stan wymagalności roszczenia o zapłatę. Analogicznie dotyczy to również not

księgowych, których płatność miała nastąpić w terminie 7 dni od daty otrzymania. Powód nie wykazał w jakiej dacie pozwana odebrała powyższe dokumenty księgowe, niemniej złożył dowody nadania owych dokumentów do pozwanej, co skutkuje powstaniem domniemania ich doręczenia, którego pozwana nie obaliła. Nie mniej, mając na uwadze, że czynność doręczenia przesyłek za pośrednictwem operatora pocztowego wymaga czasu, doliczono 7 dni na doręczenie przesyłek pocztowych i od dat ustalonych po takim doliczeniu ustalono, następnie terminy płatności poszczególnych należności. Terminy wymagalności stanowią dni następne, po dniach ustalonych jako terminy płatności poszczególnych należności. Powództwo w zakresie jakim dotyczyło zasądzenia odsetek od dat wcześniejszych, podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie drugim wyroku. Termin płatności czynszu dzierżawnego nie budził wątpliwości, gdyż wynikał bezpośrednio z treści umowy stron (paragraf 1 ustęp 1 umowy) i był płatny z góry, więc w tym zakresie, także i roszczenie odsetkowe powoda nie budziło zastrzeżeń. Odsetki należą się wierzycielowi bez potrzeby wykazywania jakiegokolwiek szkody i bez względu na to, czy dłużnik dopuścił się winy. Przewidziane w art. 481 kodeksu cywilnego obowiązki zapłaty odsetek, powstaje zarówno w razie opóźnienia po spełnieniu świadczenia z zobowiązania pieniężnego sensu stricto, jak i w razie opróżnienia w wykonaniu, tak zwanego zobowiązania niepieniężnego ze świadczeniem pieniężnym. Jeżeli dłużnik nie zapłacił świadczenia pieniężnego w terminie, wierzyciel nie ma możliwości czerpania z niego korzyści, doznany przez niego z tego powodu uszczerbek powinien być pokryty przez przyznanie mu odsetek za opóźnienie w zapłacie tej sumy. O kosztach procesu orzeczono natomiast zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu zgodnie z treścią art. 98 paragraf 1 i 2 kpc uznając, że powództwo zostało, nie zostało uwzględnione w niewielkim zakresie.

[Koniec części 00:17:25.753]